

Sygn. akt I Ns 750/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2022 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z wniosku J. L. (1)

z udziałem R. S. i M. S.

o stwierdzenie nabycia spadku po B. S.

postanawia:

stwierdzić, że spadek po B. S. (c. R. i E. G.), zmarłej dnia 02 lipca 2021 roku w R., której ostatnim miejscem zwykłego pobytu były R., na podstawie ustawy nabyli: mąż spadkodawczyni M. S. (s. W. i Z.) oraz dzieci spadkodawczyni: J. L. (1) (c. M. G. i B. M.) i R. S. (s. M. G. i B. M.) po 1/3 części każdy z nich z dobrodziejstwem inwentarza;

oddalić wniosek wnioskodawczyni J. L. (1) w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I Ns 750/21

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. L. (1) wносиła o stwierdzenie, iż spadek po B. S., zmarłej 2 lipca 2021r. w R., ostatnio zamieszkałej w R., nabyli na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza wnioskodawczyni oraz R. S. i M. S. po 1/3 części spadku. Wnioskodawczyni wносиła nadto o obciążenie jej oraz uczestników kosztami postępowania według norm przepisanych.

Uczestnicy R. S. i M. S. nie złożyli odpowiedzi na wniosek, nie zajmując merytorycznego stanowiska w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie Sąd wyznaczył rozprawy na dzień 29 grudnia 2021 roku, a następnie 26 stycznia 2022 r.

Pełnomocnik uczestnika R. S. pismem z dnia 10 stycznia 2022 r. wniósł o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 26 stycznia 2022 r.

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2022 r. uczestnik R. S. początkowo wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na nieobecność jego pełnomocnika, jednakże przed zamknięciem rozprawy cofnął ww. wniosek.

Sąd ustalił, co następuje:

B. S. zd. C., córka R. i E. G. (zd. S.), urodzona w dniu (...) w S. zmarła w dniu 02 lipca 2021 r. o godzinie 11:15 w miejscowości R.. W chwili śmierci pozostawała w związku małżeńskim z M. S., z którym miała syna R. S. oraz córkę J. L. (2), zd. S..

/dowód: odpis skrócony aktu zgonu B. S., odpis skrócony aktu urodzenia R. S., odpis skrócony aktu małżeństwa J. S. i M. L. – koperta k. 8/

B. S. na stałe przed śmiercią zamieszkiwała w miejscowości R. w gminie R.. Małżeństwo z M. S. było jej jedynym małżeństwem. Nie toczyło się między nimi postępowanie o rozwód ani separację. Spadkodawczyni nie miała dzieci pozamałżeńskich ani adoptowanych. Nie była przedsiębiorcą.

Ww. zmarła nie pozostawiła testamentu. Wnioskodawczyni ani uczestnicy nie złożyli oświadczeń spadkowych. Nie zawierali ze spadkodawczynią umów o zrzeczenie się dziedziczenia ani nie zostali uznani za niegodnych dziedziczenia. Nie toczyło się dotychczas postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po B. S.. Nie został również sporządzony akt poświadczenia dziedziczenia ani zapis windykacyjny.

/dowód: zapewnienia spadkowe wnioskodawczyni J. L. (1) oraz uczestników R. S. i M. S. – k. 38 verte – 39/

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zapewnień spadkowych złożonych przez spadkobierców oraz dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy. Wiarygodności tych dokumentów nie kwestionował żaden z uczestników. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Zgodnie z art. 926 § 1 i § 2 k.c. powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu, przy czym dziedziczenie ustawowe co do całości spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą.

W niniejszej sprawie spadkodawczyni nie sporządziła testamentu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie ma miejsce dziedziczenie ustawowe. Zgodnie z art. 931 § 1 k.c. w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych.

W chwili zamknięcia rozprawy upłynęło 6 miesięcy od chwili otwarcia spadku po B. S.. W ustawowym terminie żaden ze spadkobierców ustawowych nie złożył oświadczenia spadkowego.

Zgodnie z art. 1015 § 1 i 2 k.c. oświadczenie o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku może być złożone w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swego powołania. Brak oświadczenia spadkobiercy w ww. terminie jest jednoznaczny z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza.

W chwili otwarcia spadku po B. S. przy życiu pozostawali jej mąż M. S. oraz dzieci R. S. i J. L. (2), co oznacza, że wyżej wskazane osoby nabyły spadek z dobrodziejstwem inwentarza.

Mając na uwadze powyższe Sąd o nabyciu spadku orzekł w punkcie I. postanowienia w oparciu o art. 931 § 1 k.c., stwierdzając, że spadek po B. S. na podstawie ustawy nabyli mąż spadkodawczyni M. S. oraz dzieci spadkodawczyni J. L. (1) i R. S. po 1/3 części każdy z nich z dobrodziejstwem inwentarza.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie II. postanowienia ma swoje uzasadnienie w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy brak było przesłanek do innego rozstrzygnięcia i obciążenia uczestników obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz wnioskodawczyni.

Ponadto wskazać należy, iż zgodnie z art. 510 § 1 k.p.c. zainteresowanym jest każdy, czyich praw dotyczy wynik postępowania, może wziąć udział w każdym stanie sprawy aż do zakończenia postępowania, a jeżeli okaże się, że zainteresowany nie jest uczestnikiem postępowania, sąd wezwie go do udziału w sprawie.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CSK 620/11, zgodnie z którym w sprawach o stwierdzenie nabycia spadku interes wszystkich uczestników jest zbieżny, oczekują bowiem na orzeczenie o stwierdzeniu nabycia spadku, niezależnie od tego, czy sami - i w jakim udziale - dziedziczą spadek.

Wskazać nadto należy, że postępowaniu nieprocesowym nie ma pojedynku dwóch przeciwstawnych stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu (patrz: art. 98 § 1 k.p.c.). Przeciwnie, z treści całego art. 520 wynika, że ustawodawca zakłada, iż w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu z nich. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, lecz także nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika.

Na marginesie należy zauważyć, że zgodnie z art. 156 k.p.c. mającym zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. Sąd nawet na zgodny wniosek stron może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny. W ocenie Sądu rozpatrującego niniejszą sprawę nie zaistniała żadna ważna przyczyna mogąca stanowić podstawę odroczenia rozprawy z dnia 26 stycznia 2022 r., albowiem postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości. Ponadto wniosek o odroczenie terminu rozprawy zgłoszony przez uczestnika R. S. ostatecznie został przez niego cofnięty.

sędzia Danuta Kozikowska